

“Déu resisteix als superbs”

Camí segur d'humilitat és meditar com, fins i tot mancats de talent, de renom i de fortuna, podem ser instruments eficaços, si acudim a l'Esperit Sant per tal que ens dispensi els seus dons. Els Apòstols, tot i haver estat instruïts per Jesús durant tres anys, fugiren espaordits davant els enemics de Crist. No obstant això, després de Pentecosta, es deixaren assotar i empresonar i acabaren donant la vida en testimoni de la seva fe. (Solc, 283)

17 de novembre

Jesucrist, Senyor Nostre, molt sovint ens proposa en la seva predicació l'exemple de la seva humilitat: *apreneu de mi, que sóc mans i humil de cor*. Perquè tu i jo sapiguem que no hi ha cap altre camí, que només el coneixement sincer del nostre no res enclou la força d'atreure envers nosaltres la divina gràcia. *Per nosaltres, Jesús vingué a patir fam i a nodrir, vingué a tenir set i a donar de beure, vingué a vestir-se de la nostra mortalitat i a vestir d'immortalitat, vingué pobre per a fer rics. Déu resisteix els superbs i dóna la seva gràcia als humils*, ensenya l'apòstol sant Pere. En qualsevol època, en qualsevol situació humana, no hi ha altre camí —per a viure la vida divina— que el de la humilitat. ¿És que, per ventura, el Senyor es complau en la nostra humiliació? No.

Què aconseguiria, amb el nostre abatiment el qui ho ha creat tot i manté i governa tot el que existeix? Déu només desitja la nostra humilitat, que ens buidem de nosaltres mateixos per tal de poder-nos omplir; pretén que no li posem obstacles, perquè —parlant com els homes— pugui cabre més gràcia seva en el nostre pobre cor. Perquè el Déu que ens inspira d'ésser humils és el mateix que *transformarà el nostre cos miserable, conformement al seu cos glorificat, segons la força amb què pot sotmetre totes les coses a si mateix*. Nostre Senyor ens fa seus, ens deïfica amb una *deïficació bona*. (Amics de Déu, núm. 97-98)